המקנא פרק ראשון סוטה

ו:

כי קדוש מעיקרא שפיר קדוש משום הכי נשרפת. קשיא כיון דהוא היה מכיא מנחתו עליה אמאי נשרפת מאי שנא מהא דתנן בפרק ד' (ו) במסכת נזיר (דף כד:) האשה שנדרה בנזיר והפרישה את בהמתה בנזיר והיפר לה בעלה אם שלו היתה הבהמה תלא ותרעה בעדר ואם שלה היתה הבהמה מטמאת תמות ואע"ג דבשעת הקדש הוא בת מקדש דקי"ל בעבל מיגו גייז ואפ"ה אמר כיון דמשלו היתה תלא ותרעה בעדר דנפקא לחולין ותנן נמי התם בפרק בית שמאי (שם דף לב.) מי שנדר בנזיר והלך להביא בהמתו(ז) אם עד שלא נגנבה בהמה נדר הרי הוא נזיר ואם משנגנבה בהמה נדר אינו נזיר והכי נמי הוו עדים בעולם קודם הקדש ולאו אדעתא דהכי הקדיש ועוד אמאי נשרפת כיון דקי"ל בבית הלל דאמרי בפרק יש נוחלין (כ"ג דף קכ:) ובפרק ג"ש במסכת נזיר (דף נא:) דיש שאלה להקדש למה אינו נשאל עליה ותלא לחולין: **דבי** קדוש מעיקרא בטעות קדוש. ואין להקשות והא אשם תלוי אע"ג דבי קדוש מעיקרא בטעות קדוש דלא חזי לכפר מידי היכא דלא חטא ואפ"ה תנן בפרק בתרא דכריתות (דף כג:) המביא אשם תלוי ונודע שלא חטא יביאנו עד שיסתאב דהא מפרש התם טעמא משום דלבו נוקפו ונמר ומקדיש:

נזירה שמא יאמרו מוציאין מבלי שרת לחולין. ואי תקשה כל הני דתנן תלא ותרעה בעדר נגזור שמא יאמרו מוציאין מקדושת הגוף לחולין תרץ התם לא מוכחא מילתא ואיכא היכירא בין קדושת הגוף ואמר קדושת הפה היא אבל הכא איכא היכירא בין קדושת הפה לקדושת כלי שרת וע"ע בפרק שני מדות (מנחות דף ג.) ובפרק התודה (שם דף עט:):

קרב הקומץ **ולא הספיק כו'.** נראה דהוא הדין אם קרב הקומץ ובאו עדים שנטמאה דאמר נמי ביפרה ספיקה דהכי אמר בפרק בתרא דכריתות (דף כו:) גבי חטאת העוף הבא על הספק אם (ג) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה אפילו בהנאה שעל הספק באת ביפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ד) לתקדשה בכלי קלי וקודש קמילה דלאחר הקמילה איכא איסורא דרבנן ונשרפת דמוקמינן נמי התם הא דתנן משנמלקה נודע לה הרי זו תקבר בנודע לה שלא ילדה ובדין הוא דמומרת בהנאה ומאי טעמא תקבר מדרבנן:

וטהורה ולא שתולה לה זכות. מהכא משמע דבעלה מוחר בה לאלתר ולא אמרי' ימתין עד שלש שנים שמא זכות תלתה לה דאם היה אסור בה היכי הוה מצינו למיקרי בה ונקבה ונזרעה זרע וכן הראבי רבי בירושלמי ונקבה האיש מעון (ה) אינה מושש שמא תלה זכות ואתיא כמ"ד הזכות תולה ואינה ניכרת: יש

האומרת טמאה אני ושבאו לה עדים שהיא טמאה דאתו עדים אימת אילימא מקמי דתקדוש תיפוק לחולין אלא לבתר דקדוש אי אמרת בשלמא מים בודקין אותה אלמא בת מקדש ומקרב היא וכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש ומשום הכי מנחתה נשרפת אלא אי אמרת אין המים בודקין אותה תיגלי מילתא למפרע דכי קדוש מעיקרא בטעות קדוש ותיפוק לחולין אמר רב יהודה מדיסקרתא כגון שזינתה בעזרה דכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש מתקיף לה רב משרשיא והלא פירחי כהונה מלוין אותה שזינתה מפירחי כהונה עצמן רב אשי אמר כגון שנצרכה לנקביה דאמטו פירחי כהונה בביפה תלי לה רב פפא אמר לעולם כדאמרינן מעיקרא ודקאמרת תיפוק לחולין מדרבנן גזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול מתיב רב מרי (ו) נטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכלי הרי היא ככל המנחות ותפדה משקדשה בכלי הרי היא ככל המנחות ותשרף (ז) קדש הקומץ ולא הספיק להקריבו עד שמת הוא או עד שמתה היא הרי היא ככל המנחות ותשרף קרב הקומץ ולא הספיק לאכול שירים עד שמת הוא או עד שמתה היא הרי היא ככל המנחות ותאכל שעל הספק באת מתחילה ביפרה ספיקה והלכה לה באו לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת (ח) נמצאו עדיה זוממין מנחתה חולין עדים זוממין קאמרת עדים זוממין קלא אית להו תניא כוותיה דרב ששת ולאו מטעמיה (ט) טהורה ולא שיש לה עדים במדינת הים וטהורה ולא שתלתה לה זכות היא ולא שישאו ויתנו בה (י) מוזרות בלבנה ורבי שמעון נהי (יא) דוי"ו לא דריש והא איכא

מקמי דתקדוש. נכלי חרש: **תיפוק לחולין.** בפדיון שלא היה קדושת הגוף אלא קדושת פה וכל המנחות נפדות כל זמן שלא קדשו בכלי(יב): **אלא לבתר דקדוש.** דכלי חרש מקדשין את הראוי להם שלא נלאת עוד לחולין כדתנן(יג) כל הנוגע בהם יקדש ויקרב אינה ראויה שהרי אינה באה אלא להזכיר עונה של זו שמבדק ואכלי היא בדוקה ועומדת ונלבנה נמי לא חזיא להקריבה דמנחת שעורים אינה כשירה אלא לסוטה ולעומר: **אי אמרת בשלמא מים בודקין אותה.** אם שתתה עד שלא באו עדים אלמא בשעה שנתינה בכלי ראויה היתה לכלי חרש דההיא שעתא בת מיקדשא ומיקרב היא מספק כשאר מנחת סוטה הלכך כי קדוש בכלי שפיר קדיש ומשום הכי כי אתו עדים איפסלא מהקרבה מכאן ולהבא ולא נפקא לחולין ונשרפת: **אלא אי אמרת אין המים בודקין אותה.** הואיל ולא ליבדק עומדת ולא ראויה היא למנחה: **תיגלי מילתא למפרע.** דלא היתה ראויה לכלי ואין כלי חרש מקדשין אלא הראוי להם כדאמר בזבחים (דף פו.): **ותיפוק לחולין.** אלא פדיון שקדושת פה שלה וקדושת כלי שלה הכל בטעות שהיינו קבורים שהיא טעונה מנחה ואינו כן והקדש טעות אינו הקדש(טו): **שזינתה בעזרה.** לאחר שקדשה בכלי ועל זנות זה באו העדים ולא על טומאה של פתיכה דאשונה הילכך כי קדשה בכלי בת מקדש ומקרב הואי דלא הוו לה עדים: **שנצרכה לנקביה.** והיתה והלכה וזינתה: **דאמטו פרחי כהונה בביפה.** של רחבה תלויים לה שלא תשמע מידם: **לעולם כדאמרינן מעיקרא.** כלומר שלקח דעתיה כרישא שעל טומאת פתיכה דאשונה באו ואפילו הכי לא קדיש לרב ששת דהא דקאמר דכיון דלא חזיא לקידוש תיפוק לחולין אין הכי נמי מדאורייתא יצאת לחולין ומדרבנן היא נשרפת לפי שאין הכל בקיאין בהלכות לידע שכשניל שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואתו למימר מוציאין דבר שקדש בכלי חרש ותפדה ויביא בדמיה את המנחה: **קדש הקומץ.** שקמצה ונתן הקומץ בכלי חרש קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה חרבע עבודות כנגד חרבע עבודות של דם זבחים קמילה מתוך כלי חרש כנגד שחיטה שהסכין של כלי חרש מקדש את הדם ומתן כלי להקדיש הקומץ בכלי חרש שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרת הקומץ כנגד זריקת הדם: **שמא הוא.** ושוב אינה שותה דאמאן בעינן למשרייה: **הרי היא ככל המנחות.** שאירע בהן פסול בין קמילה להקטרה ותיכרך למטה: **ולא הספיק.** להן לאכול את השירים: **ביפרה.** מנחה זו את ספיקה. אלא כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה הראויה לה קאמרינן שעשתה מנחה זו בשעת הקטרת קומצה כל מה שיש עליה לעשות שהרי בהכשר קרבה יצא ושקה אותה ותיבדק וכיון דבהכשר קרבה שייריה נאכלין כל זמן שלא אירע בהן פסול נגופן: **כאו לה עדים שהיא טמאה.** אמעיקרא קאי קודם הקטרה: **נמצאו עדיה זוממין.** עדי אתיתה שעל ידיהם באה לכך: **מנחתה חולין.** לא קדושת פה ולא קדושת כלי יא) ואין מועלין בה בבטעות הוה. אלמא לא אמרינן מישרף מדרבנן כי נמצאו עדיה זוממין אמאי יאמרו מוציאין מכלי חרש לחול וא"מ כי קתני באו לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר בבת מקדש הואי: **כוותיה דרב ששת.** דאין המים בודקין קטורה שיש לה עדים: **ולא מטעמיה.** דועד אין בה להוות לאו לספק קטורה מידרים אלא לקטורה ודאית בעד אחד אלא מקבלת אחריתא נפקא: **טהורה.** ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקבה ונזרעה זרע [ומדבר ה] והוה ליה למיכתב ואם לא נטמאה ונקבה וגו' וטהורה היא לדרשה למידרש הכי טהורה נזרעה זרע ולא שיעלולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: **ועטורה.** וי"ו יתירא למעוטי שתלתה לה זכות דבהא לא אמר קרא ונזרעה זרע: **היא.** ולא הילולת מן המים על ידי שהיה קלקולה מפורסם לכל שכבר היו נושאות ונותנות בה לדבר בה: **מוזרות בלבנה.** נשים טוות בלבנה: ופרכינן **ורבי שמעון.** דאמר [נקמן כב:] אין זכות תולה נהי דוי"ו לא דרים מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ואמרו עדים היו להם: לא

מסורת הש"ס

(ז) [נדרים נ:]. (ח) [נזיר כד:]. (ט) [מנחות ק:]. (י) [זבחים פו: פז.]. (יא) [ברכות כב.]. (יב) גי' רש"ל מושלת בה בבטעות כו',

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי וכו' דמסכת נזיר וכו' אם בהמתה ואח"כ היפר לה בעלה: (ב) בא"ד להביא בהמתו ומצאה שנגנבה אם עד שלא וכו' והבא נמי: (ג) ד"ה קרב וכו' הבא על הספק אם משנמלקה נודע לה שלא ילדה אסורה וכו' נאת מתחלתה ביפרה ספיקה והלכה לה הש"ל: (ד) ד"ה נמצאו וכו' נראה דקאי אקדשה בכלי וקדש וכו' תנן אם משנמלקה: (ה) ד"ה וטהורה וכו' אינו מושש:

גליון הש"ס

גמ' קדש הקומץ וכו'. עי' לקמן דף כב ע"ב תד"ה מלו; תוס' ד"ה כי קדוש כו' ועיד כו'. עיין מל"מ פי"ח ה"ד מהלי מעה"ק:

מוסף רש"י

הרי היא ככל המנחות. שנטמאתי עד שלא קדשה בכלי. והתפדה. ותלא לחולין ותחשרף. שקדשה קדושת הגוף ואינה יוצאה לחולין (לקמן כב.). נמצאו עדיה זוממין. אותן שאמרו שנתחרה עם האיש (בריתות כד.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com